

НОВА ЕВРОПА

Цена
3 лева

Година на победи

Не за пръв път Фюрерът говори към германския народ за оня велик ден (30 януарий 1933 г.), когато той пое ръководството на Германия, решен да я заздрави вътрешно, да изтрие нанесения и позор в Версайл, да обедини всички германци и да изгради една народностно мощна и социално благоденстваща държава. Речта му на тоя ден носи по самото си естество предимно вътрешно-политически характер. До 1939 г. Фюрерът можеше да обрисова мирновременни постижения, които растяха неминуемо всяка година и будеха възторзи у германския народ и у други с подобна съдба.

Сегашната война — тринайсета английска война срещу континента — щекмеше и Адолфа Хитлер, който бѣ принуден да даде победния германски мѣт и така да начертае съдбините на Германия и на Европа, обгледан на най-смѣлитѣ войници въ свѣта и на една непоколебима, твърда, вѣрна и пожертвувателна родина.

За трети път говори Фюрерът на тоя ден презъ настоящата война. Вътрешно-политическият характер на тия три военни речи държи предимство, но тѣ по необходимост хвърлят свѣтлина и върху събитията, които разтрѣсват сега свѣта изъ основи.

И на 30 януарий т. г. цѣлъ свѣтъ бѣ сподѣлѣлъ дѣхъ, за да чуе думите на човѣка, който твори бждещето на Германия и Европа съ непоколебимост и вѣра, своиствени само на единъ титанъ. И не е преувеличено, ако се каже, че Хитлеръ съ първото изречение хвърли мостъ между себе си и слушателитѣ не само въ Берлинския Спортпалацъ, но и навредъ по свѣта. Още уводнитѣ слова на Фюрера създадоха у всѣки искренъ и непрѣдубеденъ слушатель чувство на сигурност и гордо убеждение, че говори единъ непреклоненъ борецъ за правда и добротѣствие. Всѣки трепетно проследи чудния пътъ на единъ неизвестенъ въ началото човѣкъ, който става постепенно отговоренъ водачъ на германската нация, основателъ на единъ новъ Райхъ, носителъ на отговорността за бждещето на Европа. Шеметно

издигане, но и непрекъсната, непримирима борба, която изисква стоканена воля и много търпение. И едно силно срдце, което не се стрѣска и въ най-тежкитѣ часове на борбата. Очертани бѣха всички по-важни подеми на националсоциалистическото движение, увѣнчано най-сетне съ пълненъ успѣхъ. Фюрерът каза: „Победи може да понесе всѣки, удари на съдбата да се издържатъ това могатъ само силнитѣ. Провидението, обаче, дава само на ония последната и най-висока награда, които се справятъ съ ударитѣ на съдбата.“

И въ друга насока рѣчта на Фюрера свързана минало и настояще. Съ пълно право се говори сега за втора Свѣтвна война. Толкова поради обстоятелството, е и тя обхваща почти цѣлия свѣтъ, колкото особено по следнитѣ други причини: същитѣ сили, които причиниха първата Свѣтвна война, сѣ отговорни за настоящата; тѣ иматъ същитѣ цели, както и тогава; преди всичко обаче, и отговорнитѣ лица сѣ същитѣ — Чърчилъ и Рузвелтъ. И задъ всички тѣхъ — стрѣвѣщата англосаксонска плутокрация и ненасититѣ свѣтвовно еврейство. Основната причина и на втората Свѣтвна война е, че Англия не можѣ да търпи на континента една държава, която иска и може да поеме ръководна роля въ Европа. Това би и нарушило „равновесието на силитѣ“, което обезпечава английското господство. Противъ такива сили Англия е водила десетки войни четири столѣтия наредъ: срещу Испания, Холандия, Франция и накрай противъ Германия. И то все съ същата целъ: — Европа да остане безъ ръководна сила, да бѣде разпокъсана, да бѣде „уравновесена“, за да бѣде по-лесна плячка за британската стрѣва. За да се осъществи тая целъ, Уилсонъ лъжеше на времето най-бесрамно, Чърчилъ и Рузвелтъ сега предаватъ цѣла Европа на болшевизма и заливатъ свѣта съ страдания и кръвъ.

Но ще успѣятъ ли? Колкото и да сѣ катастрофални сѣ дѣлата си за своитѣ и много чужди народи, тия двама държавници заслужаватъ все пакъ нашето искрено съжаление: тѣ нито веднажъ не можаха да излъчатъ предъ народа и да го зарадватъ съ нѣщо

творческо, положително. Тъй никога не сж имали — не могат и да имат — частieto на единъ Адолф Хитлеръ, който говори открито на своя народъ, само като пръвъ и най-изпълнителенъ войникъ на Райха, припомни му минало, пълно съ блъскави победи, чертае бъдеще, което крие окончателната победа. Той, разбира се, не пожела да пророчествува, кога ще свърши войната. Но, докато единъ Чърчилъ не може да каже друго на своя народъ, освенъ че англичанитъ едва сж успѣли да задържатъ глава надъ водата, и то като единичкъ резултатъ на досегашнитъ военни действия, какъвъ бодър оптимизъмъ тѣха отъ всѣка дума на Фюрера! „Какъ ще привърши тая година, не зная. Дали въ нея войната ще намѣри край, никой не може да каже. Едно, обаче, зная: дето и да се появи противникътъ, ще го биемъ презъ тая година, както досега. Тя ще бѣде пакъ година на голѣми победи.“ И на пукъ на Кентерберийския и други, може би, епископи, болшевикътъ никога нѣма да дойде нито въ Германия, нито въ които и да е друга страна въ Европа.

Думитъ на Фюрера черпятъ сила отъ фактитъ. Предпоставитъ за оповестенитъ победи сж благоприятни по всички фронтове. Източниятъ фронтъ успѣшно премина отъ нападение въ зимна отбрана. Най-тежкото вече стои задъ насъ. Напоследъкъ зачестиха и германскитъ противонападения, а московскитъ хвалби позамлъкнаха. Коего германскитъ войници вършатъ на източния фронтъ, е безсмъртна пѣснь на героизмо и самоотвержение. За Северна Африка и да не говоримъ:

тамъ генералоберстъ Ромелъ написа една отъ най-славнитъ страници на военната история изобщо. За нѣколко дни той пакъ се появи като страшилище предъ Тобрукъ. И за подводната война нѣма вече изкуствени спирачки, каквито създаваше Рузвелтъ чрезъ привидното си невоюване. Съвсемъ не е чудно, когато германското командване известява за действия на германски подводници едновременно предъ Ню-Йоркъ, Гибралтаръ, Киренаика и Северния ледовитъ океанъ. Въздушната германска войска — най-силната въ свѣта, по изразу на Фюрера — върши своето и е готова за новъ голѣмъ двубой. Задъ всичко стои като непоклатна стена вътрешниятъ германски фронтъ, родината безусловно вѣрна на Фюрера, изпълнителна и жертвоготовна. Защото знае, че е призвана да се бие за своето бъдеще, за бъдещето на цѣла Европа и за единъ новъ свѣтовенъ редъ.

Но Германия не е сама. Съ нея сж Италия, Япония и останалитъ държави отъ Тройния пактъ, както и доброволци отъ почти всички европейски народи. Тѣ всички водятъ една освободителна борба, борбата на младитъ народи, които сж въ състояние да изградятъ една нова Европа, единъ новъ свѣтовенъ редъ. Защото германското воинство не води тая война само за германския народъ, тя е борба за цѣла Европа и съ това за цѣлото цивилизовано човѣчество.

Тая справедлива освободителна борба на младитъ народи не може да не завърши съ успѣхъ. Крайната победа е победа на силитъ отъ Тройния пактъ, на свободна и възродена Европа.

Генералоберстъ Ервинъ Ромелъ

Свѣтли лаври красятъ войнишкото чело на току-що произведения най-младъ германски генералоберстъ Ервинъ Ромелъ — героя отъ Африка. Името му буди бурни чувства на възторгъ и гордостъ и нескрито уважение у противникитъ му. Едва ли би се намѣрилъ човѣкъ да се съмнява въ блъскавитъ му качества на военоначалникъ, дори и въ часове на случайни временни неуспѣхи. И когато понѣкога той се е виждалъ принуденъ да остѣпи предъ огромното числено превъзходство на противника, както наскоро при по-

следната безуспѣшна офанзива на англичанитъ въ Африка, и тогава малцина бѣха ония, които вѣрваха, че това би могло да трае по-дълго време. Всички, които познаватъ Ромелъ, бѣха непоколебимо увѣрени, че рано или късно британцитъ ще му заплатятъ жестоко за своитъ, извоювани съ голѣми жертви, първоначални придобивки. Най-новитъ величествени успѣхи презъ януарий при Аджадабия показаха, колко основателно е било това довѣрие къмъ голѣмия войнъ.

За англичанитъ името Ромелъ звучи глухо и

застрашително, подобно на барабанен тътен, който възвестява на неприятеля началото на атака. И наистина, Ромелъ даде въ Киренайка както на своите противници, така и на приятелите си въ Европа, класически примѣръ, какъ се води война въ пустиня. Ако нѣкога, следъ края на тая война, ще трѣбва да се търси образецъ на походъ, който да служи за поука на бждните офицерски поколения, тогава ще се посочатъ, безъ съмнение, бжеветѣ, които генералъ Ервинъ Ромелъ изнесе въ северна Африка къмъ края на 1941 и началото на 1942 година.

Кой е въ сжщностъ генералъ Ромелъ, станалъ идолъ на своите германски и италиански войници, когото дори австралийските и ново-зеландски пленници искатъ да видятъ, преди да бждатъ отведени въ пленнически лагеръ? Синъ на учителъ, Ервинъ Ромелъ е роденъ на 15 януарий въ градъ Вюртембергъ, въ областта Хайденхаймъ. Презъ 1910 год. младиятъ Ервинъ постѣпва като знаменосецъ въ стария прочутъ VI Вюртембергски пехотенъ полкъ № 124. Както много герои отъ Свѣтовната война, така и Ромелъ свинка въ редоветѣ на единъ планински отредъ да напръга до край своите сили. Още тогава той се отличи като първостепененъ тактикъ, който при изпълнение на бойните си задачи се движи винаги по собствени пжтища.

Следъ Свѣтовната война, Ромелъ остана въ осакатената 100,000 германска войска. Стѣпалата на неговото бжскаво издигане сж: учителъ въ пехотното училище въ Дрезденъ, командиръ на госларските пехотинци, ржководителъ на обучението въ военното училище въ Потсдамъ. Тукъ той написа книгата си „Пехотата напада“, която събуди всеобщъ интересъ. Презъ 1937 год. Ромелъ става офицеръ за свръзка съ войската при водачеството на Хитлеровата младежъ. Следъ присъединяването на Австрия, полковникъ Ромелъ се заема съ устройството и ржководството на военното училище въ Виена. Скоро става командантъ при Главната квартира на Фюрера и участвува при освобождаване на Судетската областъ и въ полския походъ 1939 год.

Презъ 1940 год. Ромелъ става генералъ-майоръ и командиръ на бронирана дивизия. Тукъ вече започва оная негова дейностъ,

която го издигна до единъ отъ най-голѣмитѣ пълководци презъ тая война. Французите нарекоха неговата, свѣткавично бърза и неочаквано появяваща се навредъ, бронирана дивизия съ почетното име „Division mystérieuse“ („Таинствена дивизия“).

Презъ мартъ 1941 год. Ервинъ Ромелъ бѣ произведенъ въ чинъ генералъ и главнокомандуващъ африканските войски. Днесъ той води смѣло своите победоносни танкове отъ успѣхъ къмъ успѣхъ. Неотдавна Фюрерътъ го награди, заради огромните му стратегически заслуги, съ орденъ „Джбови листа съ мечове къмъ рицарския кръстъ на желъзния кръстъ“. Командирскиятъ кръстъ на италианския воененъ орденъ „Савоя“ краси сжщо така геройската му гръдь, като символъ за тжсното братство по оръжие на храбрите войски отъ Осиа.

Твърде естествено е, че около личността като Ервинъ Ромелъ изникватъ и се разправятъ множество анекдоти. Арабитѣ наричатъ многообичания отъ тѣхъ вождъ на германските войски въ Африка „генералъ Широко“. За тѣхъ той е славниятъ победителъ на британския генералъ Вейвелъ, въ когото англичаните, щедри въ исторически сравнения, виждаха своя Наполеонъ. Ромелъ притежава извънредно съобразителенъ духъ и много бързо се приспособява къмъ всѣко положение. Въоржженъ съ неизчерпаема работоспособностъ и издржливостъ, той нѣма нито мигъ спокойствие. Когато генералътъ билъ веднажъ запитанъ, дали не би искалъ да отдѣли поне четвъртъ часъ за почивка, той отговорилъ: „Азъ нѣмамъ време за умора“.

При походъ той е съ командирската си кола винаги начело и, както стариятъ маршалъ Блюхеръ отъ освободителните войни, съ личенъ примѣръ и съ ободрителния повикъ „Напредъ! Напредъ!“, той насърчава своите смѣли войници и ги кара, ако е необходимо, да напръгатъ последни сили верѣдъ непоносимата африканска жегъ. Наистина, много рѣдко се случва, генералъ да изпъкне още въ време на самата война като легендаренъ образъ въ очите на своите войници. А Ромелъ е вече отдавна такъвъ, и то не само за своите бойци, които го обожаватъ, но и за враговетѣ си, които изпитватъ страхопочитание предъ младия стратегъ.

Р.К. Moosmüller-Prese-Bild-Zentrale

Генералоберетъ Ромелъ — „Гърмътъ на пустинята“

Американците пък, върни на своята склонност към сензации и вицове, разправят, че той, подобно фокусник, вадял като че ли от шапката си все по-нови и нови бронирани отреди.

Така, днес генералът Ервин Ромел е станал народен герой в най-красивия и дълбок смисъл на думата. Той е поржител за победата на силите от Осъта и на африканския боев фронт.

Жестоко пробуждане

от Ернст Дюршер

Самовъра и смелост сж винаги основитъ на успѣха въ живота на народитъ. Но, когато самовърата стане самоизмама, тогава силното оръжие се превръща въ слаба тояжка, която бързо се чувства.

Английскитъ народъ изживява сега превръщението отъ самовъра въ самоизмама, зинала предъ него като страхотна бедна. Смѣхътъ на надменността замлъкна, а погледитъ замечтано се взираатъ къмъ океанитъ, които Британия не владѣе вече...

Злокобно скръпятъ стълбоветъ на английското военно стопанство. Не е наша задача да пророкуваме, дали и кога ще дойде решителната криза въ Англия — ние се придържаме само къмъ фактитъ, които отбелязваме. Но е днес сепането отъ съня на имперската ситостъ може да пробуди у нѣкой англичанинъ чувство на ужасъ предъ иднитъ застрашителни нѣща, ако единъ между тѣхъ стане и заговори горчиви истини, които само преди нѣколко месеца биха били смѣтнати като „шюкинтъ“.

Единъ отъ ония, които правилно схванаха положението и говорятъ за него безъ заобикалки, е лейбъриискитъ депутатъ, Флечеръ, бившъ членъ на парламентаренъ секретаръ на първия лордъ на адмиралтейството, Александъръ. Коситъ на неговитъ слушатели сж сигурно настрѣхнали, когато сж чули отъ устата на тоя, все пакъ не съвсемъ неосведоменъ мъжъ, противно на обикновенитъ агитационни тиради на Чърчилската клика: „Военнитъ приготовления бѣха недостатъчни и погрѣшнитъ.“ Да, мистъръ Флечеръ не се уплаши да признае по сжкия начинъ: „Британската флота достигна границитъ на своята сила.“ И ако той дори подмѣта съ ханлива ирония, лордъ Александъръ не се казвалъ Аладинъ и нѣмалъ възлешна лампа, за да прави отъ потъналитъ кораби нови, то нека оставимъ настрана, дали неговитъ слушатели сж го осмѣли или сж оплакали тай шета, — положително е, че въ Англия сигурно има сега много Флечеровци, които разглеждатъ положението на британския островъ съ малко по-други очи, отколкото официална Англия би искала да види на свѣта.

Английскитъ конвенциисъ се оплакваше неотдавна, че намиранитъ се въ обръщение пари не прииждали вече въ полза на военното финансиране, а се задържали отъ населението за собствени цели. Сжко така спадали записванията за военни заеми

и спестовността. Въ четиритъ седмици на месецъ декемврий 1941 год. нарастването на платажнитъ срѣдства възлиза на 45 милиона фунта-стерлинги, срещу само 52 милиона фунта-стерлинги за 14-тѣ изтекли седмици. Несъмнено е това, че сж, споредъ всички тия признаци, налице инфлационни тенденции, които ще се отразятъ извънредно неблагоприятно върху образуването на пенитъ. Въ Лондонъ съвсемъ лесно виждатъ опасноститъ отъ такова развитие, но сж явно безпомощни, тъй като тѣзи монетни мѣхотии се придружаватъ отъ сжщественитъ явления на едно разстройващо стопанско развитие. Защото богатството на Англия не почиваше върху ценноститъ на острова, а върху доходитъ отъ империята. Отъ влоговетъ на английския капиталъ въ чужбина, обаче, бѣха изразходвани до края на 1941 год. най-малко една трета или не стоятъ вече на разположение, и английскитъ париченъ запасъ бѣ намаленъ отъ 500 милиона на 35 милиона фунта. Споредъ нещи лица, може да се смѣта, че кредититъ на Англия въ долари ще бждатъ окончателно изчерпани презъ лѣтото или есенята на 1942 год., още повече следъ загубата на сжщественни източникъ за попълване — Британска Малак.

Въздействията на подобно развитие сж естествено необходими. „Таймсъ“ се оплаква, че съ повишаване на надницитъ и заплатитъ, опашкитъ предъ магазинитъ ставали все по-големъ, че разносчитъ за живиене се постоянно увеличавали, че увеличението на едно изнаграждение излизало друго. Такива явления въ нововременния стопански животъ не сж нови — сжщественно е само, че тѣ се отбелязватъ тъймо въ Англия, страната, която до преди недѣлго време разполагаше съ богатствата и помощнитъ срѣдства на половината свѣтъ, и просто се тупаше въ гърдитъ, че лесно и скоро може да победи силитъ отъ Осъта само съ помощта на своитъ неизмъримъ парични срѣдства.

Обаче не сж само доларитъ, не е само парата, която е или може да бжде решителна за изхода на войната: — въ Англия нѣма почти никаква област на военното стопанство, дето да не се набелязватъ чувствителни явления на недостигъ. Какъ се подиграваха на времето въ Англия, когато „бедна“ Германия нареди събирането на протъ! Сега англичанитъ трѣбва да правятъ сжщото подъ натиска на върховна нужда, което въ Германия

Орждие въ заснежения източнен фронт, готово да действа

PK.Fenske-Scherl

беше само мъдра предвидливост. Правят го съ горчивото чувство, че нямат необходимата организация, която да проведе събирането успешно. Въ други области, като тази на важните допълнителни метали за стоманеното производство, се признава без уговорки, че сж стигнали края на възможностите.

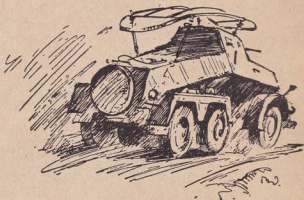
Ако наскоро бъде изпратен нѣкой грѣшникъ въ пустинята, за да окайва грѣховете си, то той ще бъде министрътѣ на прехраната, лордъ Уолтонъ. Финансите и снабдяването съ суровини могат да стоятъ тъй или тъй: ако машината на прехраната забави и по-нататѣкъ своите ходове, едва тогава, въпреки дебелия лѣдъ и розовите перспективи на Чърчилъ за бъдещето, англичаните ще схванатъ правилно, какъ сж го мамели. Презъ ноемврий 1941 год. предъ очите му бѣ водена шумна и натраплива агитация, колко всѣмъностъ той билъ добре: най-важниятъ дажби се увеличавали, убедили се, че Англия е тъй добре продоволствувана както въ началото на войната. Хитро се премѣля, обаче, че кроеното повишаване на дажбите бѣше само агитационенъ трикъ. Искане се именно да ги изравнятъ съ германскитѣ дажби. Още презъ

януарий 1942 год. се търгуваше на дребно съ тоя мнимъ фактъ.

Но само нѣколко дни трая хубавата изама; дойде отрезвненето: трѣбвало по необходимостъ да се остане значително подъ германскитѣ дажби! Да, докато по-рано винаги се правѣше сравнение съ сжщото време презъ Свѣтовната война, сега срамно се премѣля, колко много се е измѣнила картината въ това отношение! Въ началото на 1917 год. нормалната месо дажба въ Англия бѣше 900 грама седмично, докато сега тя възлиза на 400 грама. И това въ страната на месоядците, която произвежда само една пета ягито отъ нейната потребѣ! Нека отбележимъ пакъ, колко по-благоприятно стои Германия въ това отношение, която взе разумни предпазни мѣрки: още презъ 1916 год. нормалната месо дажба въ Германия бѣше 250 грама и машини само 112 грама седмично. Тѣмъ тоя фактъ е извъредно поучителенъ въ сравнение съ отношенията на настоящето.

Но за английския народъ е истинска утеха, щомъ при тия обстоятелства мрътъ на прехраната може да му каже, че неговото отлично здравословно състояние не щѣло да се засегне отъ по-нататѣшните

необходими скъсявания на хранителният производ! Тоя човѣкъ има хуморъ, би могло да се каже, но сигурно не ще е до смѣхъ за английския народъ. Загриженъ ще чуе той, че войната въ Далечния Изтокъ ще стѣсни още повече вноса и че американскиятъ приятелъ не може да доставя тъй много както досега. Болезнени трѣбва да се нарекатъ официалните английски старания, съ приборзани мѣрки да извѣдѣятъ многократно повече отъ почвата отколкото до днесъ. Всѣки осведоменъ човѣкъ знае, колко тежко е едно съществено повишение на земеделско-стопанското производство, а какво е постигналъ, напримѣръ, германскиятъ селянинъ, едва по-късно ще се оцени това въ цѣлата му величина. Затова е ясно, че всички съответни мѣрки въ Англия се предприематъ само отъ агитаторска необходимостъ да се върши изобщо нѣщо, за да се засили смѣлостта и издръжливостта у народа. Не само че лъжатъ навѣнъ съвсемъ официално, но същото вършатъ и вътре, въ страната, безъ да мислятъ, че истината ще стане нѣкога двойно поужасна.

Нови земеделски задачи

отъ д-ръ Карлъ Замеръ

Животътъ въ Европа ще бѣде поставенъ, вследствие въѣдѣствителна да днешната война, на нови основи. Още днесъ се очертава новото въ голѣмъ мащабъ, тъй като за първи пѣтъ въ европейската история народитѣ на Европа се чувствуватъ не само като национално цѣло, но и като членове на голѣма народна общностъ — съ общи задачи и общи задължения.

Но, за да стане Европа неуязвима срещу заплашване съ блокада отъ една извъноевропейска сила, трѣбва преди всичко да се осигури продоволствието съ хранителни продукти отъ най-различенъ видъ.

Както се казва въ „Международния Земеделски Прегледъ“ (септемврий 1941 год.), трѣбва да се изготви една програма за европейска задружна работа за повдигане на земеделѣието и за покачване на аграрното производство въ Европа. При разрешаване на тази задача, трѣбва да се вземе подъ внимание както националната, така и европейската страна на въпроса. Европейската задача се състои въ общото

напрежение на силитѣ, въ общия стремежъ къмъ това, което ще се твори при взаимното сътрудничество на всички народи. Успѣхътъ, който ще се добие отъ мѣроприятитѣ, ще изпъгне на лице като обширно задоволяване на Европа съ хранителни блага отъ най-различенъ видъ, което ще бѣде изразъ на здрава земеделска структура и на стабиленъ редъ въ европейския пазаръ. Постигнатото осигуряване на нуждата за изхранване чрезъ планомѣрни общи действия повишава нивото на живота на европейскитѣ народи, което, отъ своя страна, образува една отъ предпоставкитѣ за възраждане на голѣмитѣ културни сили на нашия континентъ.

При обсъждане на отдѣлни въпроси, мѣрките за покачване на производството трѣбва да се поставятъ на първа линия. Първата грижа трѣбва да се положи за европейския климатъ и водата. За тѣхното подобрене е необходимо да се поддържа подредено лесничейско и горско стопанство и да се заселятъ подходящи мѣстности, преди всичко

въ обширните горски области на югоизточна Европа. Също така нужно е, цѣлото европейско пространство да бѣде кръстосано съ живъ плетъ. По-нататъкъ трѣбва да се направи възможното, за да се задържи водата въ страната и по този начинъ да се поддържа по дълго време влага въ почвата. Наводняването и отводняването зависи също така отъ регулирането на рѣчнитѣ корита.

Една регулация, която съответствува на земеделскитѣ нужди, може да послужи за подобрене на техническо-съобщителното използване на тѣзи водни пѣтища. Всички тѣзи задачи трѣбва да бѣдатъ подети и разрешени отъ европейска гледна точка; всѣка една отъ участващите нации, които по този начинъ поддържатъ общитѣ мѣроприятия чрезъ смислени национални мѣрки, проявява така своя дългъ. За едно планомѣрно подобрене на европейската почва, трѣбва да се взематъ особени мѣрки, за което като предпоставка трѣбва да се има изследването на почвата. Въ духа на европейското сътрудничество трѣбва да

се изгради производството на търговския торъ. Доходът от един хектар могат въ повечето страни да се покачат значително, ако се провеждат навсякъде творчески методи, въ които, чрез междуевропейския обмяна на опитни млади селища и селски стопани, лесно може да бъде отстранена всяка назадинчивост. Сжщо и обмяната на семената и на разплодните животни ще се отрази благоприятно. Снабдяването съ машини и земеделски съжива може да стане само въ вътрешно-европейски смисъл.

При това, тукъ става въпрос не само да се подобрят най-необходимите машини и машинни части, но сжщо така, чрез целесъобразен планъ, да се поддържат работилници за поправка на машини и машинни части, а така сжщо и паркъти за всички машинни принадлежности.

Европейският селища тръбва да бъдат заинтересовани помежду си, да се конкурират и да дадат най-хубавата работа. Всяка година тръбва да бъдат избирани най-добрите европейски селища и най-добрата европейска селска страна. Такъв изборъ може да се осъществи въ рамките на голъма европейска изложба на селския трудъ. За тази цел тръбва да се избере постоянен центъръ, за да могат да се покриват разноските по това предприятие. Покрай това, биха

Машина за бълнене и ронене царевича

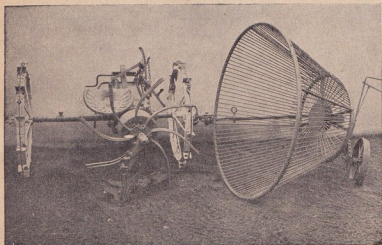
могли да се организират планомерно земеделски изложби, странствуващи учебни изложби и др., чиято поучителна работа ще се основава пакъ върху мрежа отъ мострени предприятия въ цяла Европа.

Следъ това ще се развие програма за съоръжаване на европейското село, при което ще се обърне голъмо внимание на електрификацията, строежа на пътища и шосета и планиране на селото. По образа на държавното запасно стопанство ще се предложи една житна реформа. Освенъ това, ще се осигурятъ запаси отъ месо, тлъстини, яйца, консерви и др. Тъзи запаси ще тръбва да се разпределятъ така,

че при минимумъ транспортни разноски да се постигне максимумъ икономия. Къмъ това идва устройството на всевъзможни предприятия за облагородяване, напримеръ, въ областта на млъчното дъло, на консервената индустрия, както и на възможностите за консервиране чрезъ хладилна техника. По-нататъкъ ще се създаде новъ редъ въ европейския пазаръ, както и въ обмяна на европейската работна сила за събиране на реколтата, а сжщо така и на европейското земеделско финансиране.

Въ своята дълост, тъзи предложения представляватъ съгласуване на мъроприятията съ общите европейски интереси, които националсоциалистическата аграрна политика постави за постигане свободата за изхранването на германския народъ. Тръбва, обаче, да се има предъ видъ, че германскиятъ успѣхъ бѣ възможенъ само поради напълно разбраното сътрудничество на всички германски селища и земеделски стопани и поради дисциплината, която тѣ показаха при своята работа и която въ края на краищата е изразъ на довърше въ ръководството.

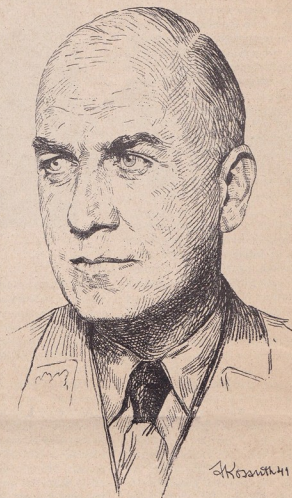
Тия предложения се явяватъ, може би, невъзможни, но сега е необходимо да се разглеждатъ въпроси за бъдещето на Европа, тъй като за общото европейско дъло е необходима духовна подготовка.

Машина за вадене картофи

**Райхсминистъръ,
генералъ-майоръ
д-ръ Тодтъ,**

загиналъ трагично на 8. февруарий т.г.,
при изпълнение на войничкия си дългъ.
Една рядка личностъ, вдъхновена отъ
грандиозни технически замисли, ковачъ
на германското оръжие и гениаленъ
техникъ, комуто се дължатъ, покрай
мрежата на най-модерните автомобили
шосета въ свѣта, и епохални
военно-технически дѣла, като линията
„Зигфридъ“ и безкрайната крепостна
линия отъ най-северния пунктъ на Евро-
па до Бискайския заливъ. Д-ръ Тодтъ
криеше въ себе си неизчерпаеми сили и
въ областта на идейното възраждане
на Европа, която се възродеше отъ стре-
меза му да одухотвори техническия
образъ на Германия и да съедини техни-
ката съ духовната революция
на епохата.

Машината въ земедѣлието

ОТЪ Карлъ Бремъ

Германската организация за производство на земедѣлски машини обнародва преди известно време предъ германската общественост своите доклади за отчетната 1940/41 год., въ които разглежда всички стопанско-технически проблеми съ огледъ на общо-европейския аграренъ въпросъ.

Производството на германската индустрия за земедѣлски машини се намираше, вследствие войната, подъ натиска на голѣмо и увеличаващо се търсене. За задоволяване на нуждите, индустрията се стремѣше да доставя на пазара доброякоствени и, по възможностъ, машини съ по-проста конструкция. Развитието на тракторитѣ и на земедѣлскитѣ съоръжения се стреми да постигне машина,

която да бѣде използвана най-рационално отъ единъ работникъ. Покрай това се взима подъ внимание, че селскитѣ тракторѣ е предназначенъ, особено въ новитѣ области, които още нѣматъ електрическа мрежа, да играе важна роля като постоянна двигателна сила. Развитието на газовия тракторъ е достигнало до тамъ, че още презъ есента на 1941 год. бѣха направени опити за масовото му производство. За превръщането на трактора въ чисто газовъ генераторъ, понастоящемъ се правятъ нужните проучвания.

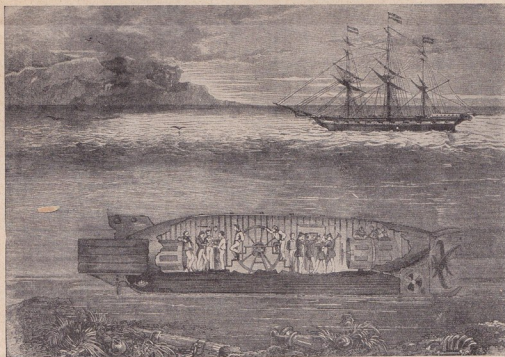
По въпроса за ценитѣ се отбелязва, че земедѣлскитѣ машини иматъ не само най-низкитѣ цени отъ цѣлото машинно производство, но, независимо отъ

общото спадане на ценитѣ, както и отъ увеличението на трайността и капацитета на машината, тѣ сж поевтинѣли както производството на ников другъ индустриаленъ клонѣ. Тѣй като продажната цена на машинитѣ е по-ниска отъ самата имъ коштуема цена, заедно съ разпоситѣ за поддържането имъ въ добро състояние, то на пръвъ планъ се следи за намаляване на последнитѣ. Отъ цѣлния германскъ износъ, земеделскитѣ машини представляватъ 7 на сто презъ военната 1940 год., което може да се отбележи като задоволителенъ резултатъ.

Следъ изгубването на пѣкои пазари, вследствие на войната, Германия потърси по други пѣтища, специално въ европейския континентъ, да пласира увеличеното производство на земеделски машини и, при това, особено чрезъ сключената държавна сдѣлка съ България. Търсенето презъ време на войната се покачи твърде много, безъ изключение, въ всички страни. Както при германския износъ, така и при вътрешния германскъ плащентъ, по-големата частъ, именно 23 на сто, респективно 30 на сто, се пада върху земеделскитѣ трактори. Тѣ се закупуваха главно отъ Швеция, Италия, България, Норвегия и бивша Литва, докато Дания, Италия,

Холандия, бивша Югославия и Летония сж главни купувачи на сѣячни машини. Особено износътъ за Дания е извънредно много покаченъ — крајгло 38 на сто.

Въ изложението на германската организация за производство на земеделски машини се казва, че германската индустрия за трактори ще бѣде въ състояние, споредъ проектираното разширение, да произвежда всичко, което се изисква за една пълна машина. Тя ще бѣде въ положение да покрие въ продължение на 7—8 години общата нужда — крајгло 1 милионъ трактори за цѣла Велика Германия и всички свързани съ нея области. Тѣй като днесъ се касае не само за осигуряване изхранването на цѣлния германскъ народъ, и тѣй като интензивирането на земеделството е станало, възъ отъ това, обща европейска проблема, то всички останали европейски страни трѣбва да следватъ предложението отъ Германия пакъ за осигуряване на тѣхното продоволствие съ хранителни продукти. Покачането на житнитѣ доходи на хектаръ въ Юго-източна Европа на нивото на германскитѣ доходи би дало двойна реколта. Отъ туку именно изпѣква ясно задачата на германската индустрия за земеделски машини.

„Морското куче“ — първата германска подводница, изнамярена въ 1850 г. отъ германския инженеръ Вилхелмъ Бауеръ, слѣзла за пръвъ пѣтъ въ морскитѣ води близо до пристанището на гр. Килъ. Както се вижда отъ горната оригинална скица на самия Бауеръ, въ това първо подводно пѣтуване е участвувал и единъ оркестъръ. Великото дѣло на Бауеръ, непризнато отъ съвременницитѣ му, днесъ е едно отъ решителнитѣ оръжия за победата на Европа

Ада на африканската
 го е видѣлъ и преживѣлъ
 художникъ и дописникъ
 Въ тия картини — с
 боенъ драматизъмъ —
 стихийниятъ войнишк
 Германия, който и ту
 , натъ отъ таинственит
 пустинята, брани

Борбата въ Африка

йна, както
нашиятъ
Радтке.
иволи на
отразенъ
духъ на
ъ, обгър-
сили на
ропа

Баграта на смъртта

Едно епохално откритие

от Макеъ Маает

Въ Ботаническият институт на висшето ветеринарно училище въ германския град Хановър се е стигнало въ областта на клеткоизследването до научно откритие, чието значение за изследването на съестните производни, преди всичко, обаче, за медицината не може още да се предвиди. Директорът на института, проф. д-ръ Щругеръ, е развилъ, въз основа на дългогодишни издирвания, единъ способъ, който само за нѣколко минути позволява да се установи, дали още живѣе една клетка или тя е вече умрѣла. Той е можалъ да приложи способа не само при най-дребните организми, като клетките на мая и гъби, но и при бактериите. Създадена е по тоя пѣтъ научна основа, при която днесъ е възможно да се правятъ бързи издирвания, напримѣръ, за действията на дезинфекционни и лѣчебни срдѣства върху болестния причинител. Досега това бѣ или съвсемъ невъзможно или пѣкъ следъ продължително оглеждане на бактериини култури.

За да стигне до тоя забележителенъ резултатъ, проф. Щругеръ е извървѣлъ дългъ и тежкъ пѣтъ. Специалната областъ, на която се е посветилъ съ работата на своя институтъ, е била още отъ начало изследване на протоплазмата. Той се е специализиралъ въ издирване върху приемане и съхранение на веществата отъ живи клетки. При това отъ шестъ години си е служилъ все повече съ флуоресценс-микроскопия, т. е. съ едно микроскопно наблюдение, което използвава свѣтлинни явления, настѣпващи при опредѣлени вещества — флуорохромни. Облѣчатъ ли се флуорисциращи тѣла съ невидимия за човѣшко око ултравиолетъ, то тѣ свѣтятъ: много отъ тѣхъ дори при разреждане 1:1 милионъ. Тая метода сама по себе си не е нова. Досега оцѣтваха мъртви бактерии съ такива флуорохромни, за да може да се разпознаятъ полесно въ флуоресценс-микроскопъ. Тая изследователска техника играе отъ четири години важна практична роля за диагнозата на туберкулозните бацили.

При своите изследвания проф. Щругеръ е наблюдавалъ отъ време на време клетки, които флуорисцирали зеленкаво или червеникаво. За да открие причината, той започва опити съ всички възможни флуорохромни. Прави стѣпка напредъ, когато единъ день установява, че едно ново цвѣтно вещество, акридиноранжево, при разреждане 1:10,000 флуорисцира зелено, обаче, при концентрирано състояние 1:1000, медночервено. Отъ по-нататъшни опити съ това вещество се вижда, че клетки, оцѣтени съ него при еднакви условия, флуорисциратъ ту зелено, ту медночервено. Това означава, че клетки отъ единъ и същъ видъ съхраняватъ веществото ту по-силно, ту по-слабо. Разликата между клетките се е състояла въ това, както проф. Щругеръ скоро узнава, че зеленофлуорисциращите сж живи, медночервените — мъртви. Съвсемъ простъ опитъ съ клетки отъ кората на кромидъ лукъ дава резултатъ, че тѣ, веднага следъ умъртвяването имъ чрезъ нажежаване, флуорисциратъ медночервено, а при акридиноранжъ — плаватъ.

Проф. Щругеръ обяснява тоя процесъ въ смисълъ, че за веществоприемането на клетките се изисква електрическа сила. Протоплазмата е мрежеста система отъ молекули, която свързва положителни и отрицателни електрически заряди. Изпадне ли тая система въ безредие поради смъртта на клетките, разбърква се и връзката на зарядите. Тѣй като бѣлтчината е обикновено отрицателно наелектризирана, то при разрушението на нейната молекулна система се освобождаватъ много отрицателни заряди, които отъ своя страна могатъ да задържатъ положително наелектризираните частици; затова въ живата клетка оставатъ само малко заряди на разположение. Тѣй става, че мъртвата протоплазма задържа повече акридиноранжъ, отколкото живата. Чрезъ това, обаче, става възможно да се различаватъ мъртви и живи клетки.

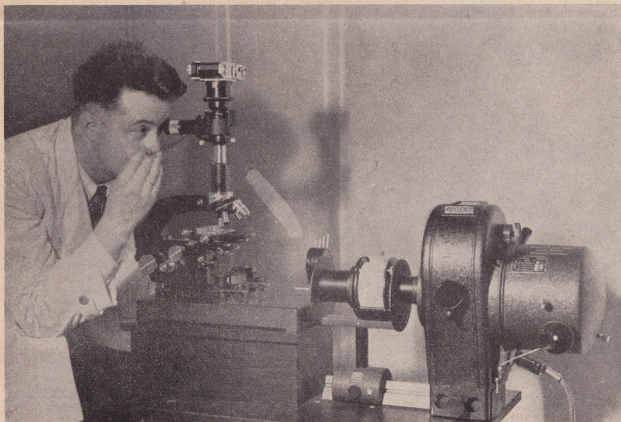
Следъ като това откритие му се удава при клетките на по-висши растения, проф. Щругеръ изпитва свой способъ върху дребни организми, върху малки амеби, маени и гъбени клетки, и то съ сжщия успѣхъ. Всѣка фабрика за мая днесъ е въ положение да контролира безъ мъжнотии, дали нейнитѣ култури живѣятъ или сж умрѣли, нѣщо, което по-рано изискваше често нѣкти цѣли седмици.

Но проф. Щругеръ прави още една стъпка напредъ. Заедно съ ветеринарния лѣкаръ Хилбрихъ отъ изследователския институтъ за коприна въ Целе, специалистъ въ областта на болестнитѣ причинители, той прилага свой способъ върху бактерии, пакъ съ сжщия успѣхъ. Чрезъ опити съ култури и животни се установява, че живитѣ бактерии се оцѣтѣватъ чрезъ акридиноранжъ зелено, мъртвитѣ, напротивъ, червено. Изследвания върху туберкулозни бацили, които проф. Щругеръ прави заедно съ лѣкарката д-ръ Нормайеръ отъ Медицинския изследователенъ институтъ въ Хановеръ, потвърждаватъ по-горнитѣ заключения. За една до две минути се раз-

личаватъ въ микроскопическитѣ препарати живитѣ и мъртвитѣ туберкулозни бацили. Живитѣ свѣтятъ зелено, мъртвитѣ червено. При това, отъ опитъ се е видѣло, че самото цвѣтно вещество е неотровно.

Проф. Щругеръ е заложилъ култури съ прибавка на акридиноранжъ. Зелено обагренитѣ бацили се увеличавали и живѣли, медно-червенитѣ не сж се дѣлили — тѣ сж били именно мъртви. Единъ опитъ съ животно далъ сжщия резултатъ. Мишки, инфицирани съ зелено обагрени болестни причинители, умрѣли. Животни, инфицирани съ медночервени бацили, сж още живи.

Откритието очертава за медицинската наука широки изгледи. Ако досега бѣ твърде трудно, и то не съ сигурностъ, да се познае, дали болестнитѣ причинители сж мъртви или живи, днесъ това не създава никакви мъжнотии. Лесно може да се проследи, напримѣръ, дали единъ боленъ отдѣля мъртви или живи бацили. Новиятъ способъ означава цѣла революция за приложение на дезинфекционни сръдства. Щругеровата метода позволява да се проучи,

Проф. д-ръ Щругеръ въ лабораторията си

дали и доколко единъ бацилъ може да бжде действително умъртвенъ чрезъ такова инфекциозно срѣдство.

Ветеринарниятъ лѣкаръ Хилбрихъ работи въ своя институтъ по тая метода и дири дезинфекционно срѣдство срещу опасната петниста болестъ по коприненитѣ пашкули, която се предизвиква чрезъ така нареченитѣ нозема-спори. За да узнае действията на приложенитѣ срѣдства, той губи само нѣколко минути, докато по-рано сж били необходими два месеца.

Не по-маловажно е откритието на проф. Шругеръ за изследвания въ областта на хемотерапевтичната борба срещу инфекционнитѣ болести. Откритието на такива лѣчебни срѣдства зависѣше досега отъ щастливъ случай. Днесъ може по съвсемъ друга систематика да се изпита действието на химични срѣдства върху зпредѣленъ болестенъ причинителъ.

Узнава се за нѣколко минути, дали единъ бацилъ се умъртвява или не чрезъ дадено лѣчебно срѣдство.

За биолозитѣ и медицинѣ се откриватъ неподозирани възможности да изследватъ физиологията на бактериитѣ или живота на една клетка. Днесъ може да се изследва, колко живѣе една клетка изобщо, може да се проучва чувствителността ѝ къмъ температурата и нейния вътрешенъ строежъ и съ това да се добиятъ нови познания, полезни за нови изследвания.

Всички тия резултати оправдаватъ заключението, че въ малкия ботанически институтъ на висшето ветеринарно училище въ Хановеръ, благодарение енергията на единъ изследователъ, е направено откритие отъ най-голъмо значение, чието пълно въздействие ще се оцени, както трѣбва, едва презъ иднитѣ десетилѣтия.

Р.К. Густан-Шерл

Дай да запала, камарабѣ! Верѣдь свирелия студъ и следъ тежка борба една цигара действува твърде ободрително

ПОЛИТИЧЕСКИ ПРЕГЛЕДЪ

Нѣма връщане назадъ

Историята се движи напредъ. Съ нея върви всичко, устремено къмъ борба и подвигъ. Само ония, които още продължаватъ да стоятъ като дървиши на едно и сжко мѣсто и да мждруватъ, вмѣсто да се впуснатъ въ вълнитъ на гигантското море на съвременната история, вѣрватъ, че всичко, което днесъ става, е само епизодъ, че то е временно и условно, че въ края на крайщата всичко ще се върне тамъ, дето е било по-рано и че не е възможна победата на единъ новъ законъ на силата и на живота.

Връщане назадъ нѣма, каквито и да стане. Особено въ стопанския животъ днесъ сж преодоленъ толкова много отживѣли принципи, че още сега Европа има другъ образъ въ единството на своето стопанство, което не веднажъ е изтъквалъ особено германскиятъ министъръ на сто-

панството, д-ръ Валтеръ Функъ. Германия доказа, че и безъ злато може да се развива и да цъфти стопанството въ Европа, защото основата на всѣко действително благополучие не е друго, освенъ благословениятъ трудъ. „За насъ нѣма връщане“, заяви напоследъкъ райхсминистъръ Функъ. „Свѣтътъ, въ който златото съставяше основата на валутата, за насъ е изчезналъ. Ние стоимъ предъ задачата да изградимъ изпитания вече германо-италиански клирингъ на поширока база, така че той да обхване цѣлия европейски клиринговъ оборотъ, и тази задача ние ще осъществимъ съ пълненъ успѣхъ.“

И не само по отношение на новата организация на стопанската действителностъ, но по относително социалното и културно устройство, напразно държавитъ на капитализма хранятъ още надежда,

че тъкмо въ тази областъ сж немислими, каквито и да сж преобразувания предъ видъ досегашнитъ системи и правила на европейския животъ.

Но тъкмо въ това се изразява сегашната революция, че досегашнитъ системи и правила, рожа на либералистичното стопанство, рухвватъ; на тѣхно мѣсто се зараждатъ вече нови форми.

Който твърди, че днесъ нѣма революция, той просипва нашето време.

Само единъ погледъ въ безкрайното многообразие на днешния германски общественъ и културенъ животъ утвърдва, че, наистина, въ тази страна се извършва исторически преломъ, чийто последици сж сждбоносни не само за европейскитъ народи, но и за човѣчеството въобще. Всѣкжде прокълватъ нови сили, установяватъ се нови форми, налага се единъ новъ човѣкъ, съ ново съзнание и ново чувство.

Нѣма връщане назадъ. Идентъ на капитализма залъзватъ подъ ударитъ на революцията на младитъ народи. Германското движение е епохално. Днесъ то е вече движение на Европа и къмъ него се присъединяватъ творческитъ сили на всички народи на бъдещето и на една единна и свободна Европа.

Ето защо, безсмислени и напразни сж всички методи на английската пропаганда да заблуди свѣта, мжжеи си да го държи и сега подъ хипнозата на своето лъжемесанство. И ако

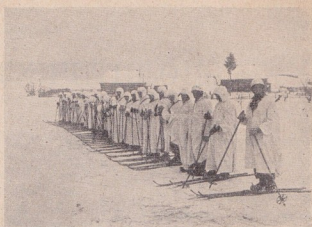
Трудъ и достойнство

„Ние се боримъ за едно ново време. Единъ старъ свѣтъ загина, унищожени сж измамнитъ ценности на капитализма и златото и се утвърждаватъ истинскитъ ценности на труда и човѣшкото достойнство. Ние, германекитъ народъ отъ 85 милиона души, дали клетва на Водача, поемимъ знамето на новото време. 85 милиона души изразяватъ една единствена воля и сила. Тѣ иматъ най-добритъ войници въ свѣта и на тия войници ние коваемъ най-доброто оръжие. На наша страна стоятъ храбри съюзници. Най-голямото щастие, което ние, германцитъ, имаме отъ хилядолѣтия, е нашиятъ водачъ Адолфъ Хитлертъ.“

Д-ръ Лай въ последната си речъ въ Берлинския Спортпаластъ предъ 20 хиляди работници.

тия дни Лондонското радио отново затрѣби, че европейската цивилизация загинала, опустошена отъ „германския милитаризъм“, то това не е нищо друго, освенъ вѣчно повтарящата се мелодия на британскитѣ деспоти, която презъ Свѣтовната война заливаше Европа и континентитѣ и която днесъ отново се подема, само че при съвсѣмъ друга обстановка.

Европа днесъ е будна и се бори за своето единство и независимостъ. И начело на тази Европа днесъ не стоятъ слабоволни държавници и междупародни адвокати, а революционни мъже, които Провидението е надарило съ свръхчовѣшки сили и ги е призовало да спасятъ народитѣ, като ги обединятъ срещу единъ общъ и вѣковенъ врагъ.

PK. Rechenberg-Press-Bild-Zentrale

Патрулъ съ ски на източния фронтъ очаква последна заповѣдь

Индия се пробужда

Всеиндийскиятъ конгресъ е приелъ предложението на националния водачъ Пандитъ Нехру, въ което, между друго, се казва: „Само една свободна и независима Индия може да бъде въ състояние да поеме отбраната на страната въ интереса на нацията. Въ цяла Индия цари въражбениостъ и недоверие къмъ британското правителство. И най-широкитѣ обещания не сж въ положение да промѣнятъ това състояние на душетъ.“

По този случай английскиятъ печатъ не може нищо друго да каже, освенъ да изрази съжалението си за това неочаквано развѣи въ най-ценната английска коронна колония. „Нюз Гроуникълъ“ пише, че предложението въ Далечния Изтокъ днесъ би било съвсѣмъ друго, ако индийцитѣ бѣха третираны по-човѣшки отъ страна на английското правителство.

Много късно! И макаръ това самопризнание да изглежда искрено, то крие въ себе си неизмѣнената британска гавра съ поробенитѣ народи, на които Англия, винаги въ моменти на опасностъ за британското владичество въ свѣта, обещава конституционни права. Затова, колкото и много да съжаляватъ англичанитѣ, че

индийскиятъ народъ днесъ не стои единенъ на тяхна страна, тъй крѣпкъ, както винаги, нови планове за отмищението и за по-тежки страдания на единъ древенъ народъ, обреченъ отъ британското оржжие да работи и загива заради чистието на няколко лондонски плутократи, които предаватъ своята привилегирована властъ надъ човѣшкия трудъ отъ поколение на поколение.

Но въпреки всичко, днесъ Индия съвсѣмъ не е същата, каквато бѣше преди Свѣтовната война. Изпитала хиляди разочарования въ обещанията на английскитѣ лордове за даване независимостъ на индийския народъ, погавана по най-жестокъ начинъ — какъвто бѣше случалъ, напримеръ, следъ Свѣтовната война, когато ограбениятъ отъ столѣтия народъ трѣбваше да плати на своитѣ потисници военна контрибуция отъ два и половина милиарда марки, — Индия днесъ все по-дълбоко се убеждава въ коварството на Англия и не иска вече и да знае за английски обещания. И днесъ индийски войници се боятъ на английски страна, както пръвъ Свѣтовната война 621 хиляди индийски сипове бѣха придурени да лѣятъ кръвта си по бойнитѣ полета въ Европа и на Изтокъ.

Но това и сега става подъ камшика на английската полиция. Индийскиятъ народъ съвсѣмъ не е забравилъ еврейна Монтеаго, държавния секретаръ за Индия, който непрекъснато презъ Свѣтовната война обещаваше да даде права на индийцитѣ; той помни много добре Амристаръ, където, начело съ генералъ Дайеръ, крѣвожадни шайки се бѣха натѣргали върху молишевуващия народъ, избивайки стотици мъже, жени и деца. И до днесъ усмивката на Индия е вкаменена отъ гърмежитѣ въ Амристаръ.

Индия стои предъ своето пробуждане. Индийски полкове се биятъ вече на страната на Япония.

Zeichnung: Erik-Schierl

Индийскиятъ тигръ. Слънцето стои вече надъ Бурма!

Тайнственият ържия на японците

Американците и англичаните разправят днес за глъкави „тайнствени ържия“ на японците, на които се дължали успехите им. И през пролетта на 1940 год. англичаните се опитваха да оправдаят бггството си отъ Норвегия, Холандия, Белгия и Франция по подобен начин. Както на времето англичаните разправяха, че щели да разгромят Германия въ една „грандиозна“ война, така и през ноември 1941 год. североамериканският министър Кнокс заяви по поръка на Рузвелта, че въ случай на война, флотата на Съединените Шати щела да прогони мигновено японците отъ моретата, а американските бомбардировачи щели да изпепелявят тгхните книжни и бамбукови

градове. А ето, че японците днес преживяват разочарованието, което гбгока така бързо охлади разпаденият мозък на британските военнопобити, чиито наемници се канеха да сушат прапето си по линията „Зигфрид“. Че днес тг се чувствуват измамени, уплашени и изложени предъ очите на Свгта — това не е трудно да се разбере.

Ясно е, обаче, също така, че най-големата грижа на Рузвелта сега е, какъ да отклони американския народ отъ мисълта за виновника и причинителя на цълата катастрофа. За тая цел той използва, по старото английско предписание, вгратъ въ чудесата на жадната за сензации американска тгпа и оставя да се разпространяват всевъзмож-

ни слухове за тайнствени и нечовгшки бойни срдства, които японците употребявали и които безобидниятъ американецъ никога не очаквалъ да срещне.

Гъмъ всгчно това можемъ само да прибавимъ, че японците победяватъ, само защото тгхното военно ръководство е много по-добро отъ англо-американското, защото въодушевени народни войски превъзхождатъ винаги наемните, колкото и тгхните потеници да сж богати и безогледни. Военната мощъ, непоколебимата решителностъ показаха и този пътъ несъмненото си превъзходство надъ англо-саксонския воененъ дилетантизъмъ и надъ безсрамното еврейско лгжесловие.

Нови кръгзори

„Ние се оттегляме отъ Англия, защото разбрахме, че имаме собствени цели и защото не искаме повече да бждемъ използвавани и експлоатирани отъ англичаните. Докато Англия винаги се е стараела да поддържа въ всегка европейска страна състояние на политическо и стопанско безсилие, Германия открива и води къмъ нови кръгзори.“

Кнутъ Хамсун.

РК. Beissel-Weltbild

Войникъ на Източния фронтъ

КУЛТУРЕНЪ ТРЕГЛЕДЪ

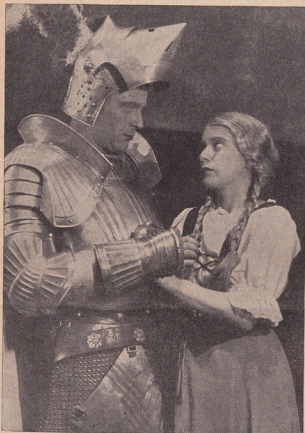

Foto: Scherl

Сцена от genialната пиеса на Хайнрих фон Клауде „Кетхен от Хайлброн“, която сега се играе с големъ успехъ въ Дойчесь Театъръ въ Берлинъ

Български артисти въ Берлинъ

Въ своя оживенъ театраленъ и концертенъ животъ Германскиятъ Райхъ разполага съ голъмъ брой отлични диригенти, чието художествено съревнувание въ ръководене на голъми оркестри достига най-голъми размъри въ Берлинъ.

Музикалната публика на германската столица има, разбира се, свои любими. Тъ се посрещатъ винаги съ напълно продадени салони, и се изпращатъ съ нестихващи ръкоплетения и възхищение.

Колко мъчно е при тия обстоятелства за единъ диригентъ-чужденецъ да извоюва върху концертния подиумъ благосклонността на берлинчани, които отначало критично и съ недоверие сравняватъ неговитъ творчески възможности съ тия на тѣхнитъ любими! Обаче, умѣнието, майсторството се познава и налага веднага. Тогава нему се отдава заслуженото доверие; а когато чуждиятъ диригентъ произхожда отъ нѣкоя приятелска страна, въодушевението минава всички предѣли.

Тѣй бѣ съ българския диригентъ Стефанъ Стефановъ. На 22 януарий той изнесе въ Берлинската Филхармония „Херонка“ отъ Бетовенъ и „I симфония“ на Брамсъ. Стефановъ е ученикъ на Артуръ Нивинсъ. Както неговиятъ голъмъ учителъ и майсторъ въ диригентското изкуство, той притежава способността да очертава изразително и пластично даденитъ теми. Ясно става при изпълнението на неговитъ собствени композиции, че той е тънъкъ познавачъ на оркестровия апаратъ и на всичкитъ му възможности за звуково въздействие. Въ външнитъ движения Стефановъ е умѣренъ и въздържанъ, може, обаче, да се понесе въ устременъ полетъ, както и съ голъма срѣзност и нѣжностъ да проведе всички лирични мигове и сѣнки въ партитурата.

Изобщо, концертната вечеръ, която бѣ устроена подъ покровителството на българската колония, стоеше на завидна художествена висота. Слушателитъ, завладяни и очаровани отъ изкуството на българския диригентъ, му засвидетелствуваха щедро заслуженото признание и благодарност. Особено впечатление направиха най-сетне два български танца, собствени композиции на диригента.

Въ Берлинъ даде на 1 февр. концертъ при изпродадена зала и 16-годишниятъ български цигуларъ Васко Абаджиевъ, при съпроводъ на известния германски проф. Рауххайнзъ. Съ майсторска лекота младиятъ цигуларъ изтръгна отъ своята цигулка цѣлтисти и топли тонове, прѣзвзможайки и най-голъмитъ технически трудности. Съ рѣдко съвършенство прозвуча Хенделовата „ла-мажоръ соната“ както и Моцартовиятъ „ре-мажоръ концертъ“, където бѣ отразено величieto на германския музикаленъ гений. Бурни ръкоплетения изпращаха края на всѣки номеръ.

Изнесенъ бѣ неотдавна въ залата „Бетховенъ“, Берлинъ, и концертътъ на Василъ Чернаевъ подъ покровителството на българския пълномощенъ м-ръ П. Драгановъ и въ полза на Германския червенъ кръстъ. Чернаевъ изгълъси съ възхително творби отъ Бахъ, Паганини, Брухъ и Панчо Владигеровъ, възнаграденъ съ бурни одобрения.

Културни Новини

Свѣтовна история

Известният Библиографски Институт в Лайпциг е предприел издаването на един граматен труд („Die große Weltgeschichte“) от необикновено научно значение. Трудът обхваща в 16 тома цялата свѣтовна история от най-старо време до наши дни. Това е първата обща история на свѣтовното развитие през всички времена, написана с оглед на живота и същността на отделните народи. Характерно за това необикновено научно дѣло е фактът, че авторите — видни германски учени — които излагат тук историята на разнит народи, не изхождат, какъвто бѣ до сега случаят, от царуващит династии и тѣхнит взаимни борби, а търсят да определят основнит ъснони на развитието в ъръзка сь свойствата и жизненит интереси на самит народи. От този граматен труд сж излязи досега вѣколко тома в голѣм формат, сь великолепа вѣншност, подвързани, сь луксозна хартия и многобройни цѣтни картини, които представят последна дума на печатарската техника.

Новъ научен институт в Унгария

За възпоменание на голѣмия унгарски държавник, графъ Телеки, ще бѣде основанъ вь Унгария научен институт, чиято задача ще бѣде да изследва държавнит и социални уредби на унгарския народъ, неговото стопанско и културно значение, както и това на другит народи вь дунавското пространство.

Вь Белгия

За прѣвъ път вь Брюкселския университетъ (Белгия) ще се четат лекции и на фламандски езикъ. Двадесетъ катедри вь университета, обявени за вакантни, ще се заемат сега отъ фламандци.

Изъ германскитѣ списания

Anzeiger für Schädlingskunde.

Verlag Paul Parey, Berlin.

Списанието е необходимо за всѣки агрономъ, зоологъ, лѣсовѣдъ, градинарь и воденичаръ, тъй като вь него се даватъ най-достовѣрни описания на всички видове вредни наѣкоми, паразити, гженици, бѣмбари и пр., които причиняватъ щети на стопанствата, на растенията и животнитѣ. Посочватъ се и мѣрцитѣ за борба срещу тѣхъ.

Weltwirtschaftliches Archiv.

Verlag von Gustav Fischer, Jena.

Списание на Института за свѣтовно стопанство при университетата вь Килъ. Издава се отъ проф. Андреасъ Прецхолъ. Вь този научен органъ на всички важни и актуални стопански въпроси, известенъ вь всички страни като обширенъ научно-стопански източникъ, се разглеждатъ отъ високо гледище стопанскитѣ движения, реформи и принципи, които обуславятъ стопанския животъ вь свѣта. Всѣка книжка представя обемистъ томъ върху днешнитѣ проблеми на стопанството и сложното развитие на стопанския животъ сь неговитѣ кризи, реформи, валутни режими, монополни системи, статистика и пр.

Internationale Agrar-Rundschau.

Verlag Theodor Weicher, Berlin SW 68.

Сь право това списание носи името „Международенъ аграренъ прегледъ“, тъй като то представя една трибуна по всички актуални въпроси вь ъръзка сь идеята за европейската стопанска общностъ и сътрудничеството вь полето на земеделския трудъ и засилването на аграрното производство вь Европа.

Der deutsche Baumeister.

Verlag „Verlag der deutschen Technik“, München.

Изященъ архитектуренъ органъ на техници и архитекти. Обнародва статии върху строителни проблеми и строителното стопанство главно вь Германия, където строителното развитие се намира вь пълненъ развѣтъ. Всѣка книжка дава сведения изъ германския строителенъ животъ и политика, както и върху нови публикации вь областта на архитектурата.

Zeitschrift für Tierernährung und Futtermittelkunde.

Verlag Paul Parey, Berlin.

Органъ на науката за храненето на добитѣна. Обнародва основни научни изследвания върху състава и значението, ползата и вредата на разнитѣ видове фуражъ за добитѣхъ.

Internationaler Holzmarkt.
Verlag Hans Braig, Wien.

Единствено по рода си списание за дървен материал от стопанско и индустриално гледище. Последната книжка съдържа статии върху значението на новите източни земи за дървената индустрия и дървения материал във чуждестранните панаири, идеи върху развитието на дървената индустрия и специални страници върху търговията с дървен материал във балканските страни.

Zeitschrift für Tierzüchtung und Züchtungsbiologie.
Verlag Paul Parey, Berlin.

Много ценно списание и най-важният орган за отглеждане на животни, за скотовъдството и ветеринарни въпроси, разглеждани от компетентни автори. Обнародва многобройни доклади от всички страни във света и на чужди езици във тази област.

Europäische Revue.
Deutsche Verlags-Anstalt, Stuttgart.

Видно германско списание върху германския и международния политически живот. Сътрудничат именити представители на европейската политика, култура и стопанска мисъл. Списанието помества често и статии върху български политически въпроси от български автори. Излиза месечно.

Nationalsozialistische Monatshefte.
Verlag Frz. Eher Nachf., München.

Списанието е централен политически и културен орган на Националсоциалистическата германска работническа партия. Излиза месечно, под редакцията на Алфред Розенберг. Сътрудничат първите представители на германския културен и научен живот. Тук се поместват статии от решително значение за новите насоки и форма на германския и европейския живот.

Die Weltliteratur.
Schwerter-Verlag, Berlin.

Това месечно списание посвещава страниците си на актуалните литературни проблеми, което определя и неговите задачи. То е едно от най-хубавите критически списания във германската литература. Многобройни автори тук анализират формите и същността на европейския литературен живот. Особено богат е неговият критически отдел.

Die Bücher-Kunde.
Verlag Bayerische Ostmark, Bayreuth.

Орган на службата за грижи и контрола на германската книжнина, която служба се намира под ръководството на Алфред Розенберг. Задачата му се състои във това да изтъква най-ценните литературни прояви от политическо гледище, съгледъ на общите задачи и културната политика на германския народ. Помества освен това и статии върху културно-революционни въпроси.

Литература

Животът на Вилхелм Бауер — откривателя на първата подводница

Германският писател Ханс Артур Тисе е написал великолепен роман върху живота, съдбата и смъртта на Вилхелм Бауер, който панамери първата подводница. (H. A. Thies: „Der eiserne Seehund“. Verlag Knorr-Hirth.)

Авторът е използвал много неизвестни до сега материали, както и писмата на откривателя, английски и руски източници и е написал един роман за гениалния инженер Бауер и неговите борби със разни държавни власти и капиталистически интереси във разните страни, където той напразно се е мъжил да получи средства за своето откритие. Това е един от най-хубавите романи във съвременната германска литература и пожелаваме да бъде преведен и на български език.

Съпружески избор

Известният голем германски учен Гюнтер, основател на новата теория за расите, е обнародвал нова книга върху съпружеския избор и брачното щастие. (K. F. H. Günther: „Gattenwahl zu ehelichem Glück.“) Той посочва, какви трябва да бъдат съпружител по характер и, съгледъ на расовите закони и изисквания, да могат да водят щастлив брачен живот. Неговата книга е предназначена главно за младите мъже и жени, които желаят да стъпят във брак. Пожелаваме и тази книга да се преведе на български.

Борбата на химията

Във последно време германската техника е направила грамаден напредък, свързан съв новите изобретения на химията. Валтер Грелинг е написал книгата: „Химици се борят за Германия“. (W. Grelling: „Chemiker kämpfen für Deutschland.“)

Тук той ни запознава съ последните резултати на борбата на германските химици за нови сурови материали и снабдяването на германския народ и на германската индустрия през време на войната.

Гьоте и светът на селото

Подъ това заглавие немският писател Шулиц е написал книга, която върху съвсем нова светлина върху отношенията на Гьоте към селачеството, след като досега той е бил разглеждан главно като представител на поезията на свръхчовешкия дух и гигантски устрем. (Schulz: „Goethe und die bauerliche Welt“. Verlag Blut und Boden, Goslar.)

Оригинална скица на откривателя на подводницата, Вилхелм Бауер, в която се вижда, какъ той си е представявалъ обстрелването на неприятелски кораби

ТАЗИ КНИЖКА СЪДЪРЖА:

	стр.		стр.
Година на победи	2	ПОЛИТИЧЕСКИ ПРЕГЛЕДЪ	
Генералоберетъ Ервинъ Ромелъ	3	Нѣма връщане назадъ	17
Ериетъ Дюршеръ: Жестоко пробуждане...	6	Индия се пробужда	18
Д-ръ Карлъ Замеръ: Нови земеделски за-		Тайнственитъ оржия на японцитъ	19
дачи.....	8	КУЛТУРЕНЪ ПРЕГЛЕДЪ	
Карлъ Бремъ: Машината въ земедѣлието .	10	Български артисти въ Берлинъ	20
Макеъ Маасъ: Баграта на смъртта. Едно		Културни повини	
епохално откритие	14	Литература	
		Изъ германескитъ списания	

Издава „Fremdsprachendienst“-Verlag GmbH. — Berlin • Редактира комитетъ. Адресъ: Berlin, Knesebeckstr. 28.

Druck der Weltsprachendruckerei August Pries GmbH in Leipzig

РК. Kramer-Preiss-Bild-Zentrale

Капитанъ Бигалъ разказва за свои подвизи изъ Атлантическия океанъ